

Rucy a garázs-
vásártól vágott
neki a hegyvi-
déli kirándulásnak. Li-
hegve kapaszkodott a vizes
sziklafalon, miközben
combjai súrlódtak, háta-
mentén izzadság csordo-
gált, fülében szívdobogását
hallotta.

Gondolatai között apja
metsző szavai visszhangoz-
tak.

”Ki fog elvenni, amíg így

*nézel ki? Senki sem fog
megkívánni!”*

Aranyszőke hajú, kék szemű, teltkarcsú nő volt. Apja szerint „bűn” így kinézni. A Kívánság Tó volt az egyetlen reménye. A legenda szerint a Holló-völgy szívében helyezkedett el, amit sűrű sötét erdő vett körül.

Ez a vidék veszélyes volt, nem a szokásos túraútvonal. Állítólag természetfeletti lények lakják és őrzik

a tavat. Lucyt nem érdekelte. Nem szeretett a városban élni. Mindig is hívogatta a hegy, a maga titokzatos csendességével.

Egy rossz lépést tett, a lába megcsúszott a vizes, mohás kövön. Sikoltott, ahogy a gravitáció könyörtelenül magával rántotta. Élete lepergett előtte, utolsó gondolata gyerekkori kedvenc dala volt: „*Hegyen-völgyön zakatol a vonat*”, majd várta az elkerülhetetlen véget. Ami nem

jött el, mert két erős kar
ölelte át a becsapódás
előtt. Lucy azt hitte, hogy
egy angyal jött el érte,
olyan szép volt, egészen
addig, amíg meg nem látta
a két fekete szarvat a feje
tetején, amik a rövid, sötét-
kék hajából emelkedtek ki.
Vörös szemével úgy nézett
rá, mint aki a prédáját ej-
tette foglyul.

A nő szíve erősen kalapált, nem a félelemtől, hanem az izgalomtól és a vonзалomtól, amit ez iránt a lény iránt érzett. A férfi szája ragadozó mosollyá húzódott, majd elrepült vele. A szél süvített a fülük mellett, ahogy a lény magasan a fák fölé emelkedett. Lucy a karjaiba préselődve érezte acélos izmainak feszülését, ahogy a

hatalmas, borotvaéles karmokban végződő, kék- fekete árnyalatú szárnyak a levegőt hasították.

– Ki vagy te? Miért menttél meg? – kérdezte óvatosan.

– Kael vagyok, Wrekener. A hegyekben élek. Én vagyok a Holló-völgy ura, és egyben a csábítás démona – felelte, miközben szemeiben ősi vad tűz lobogott. – És miért mentettelek meg?

Hangja mély volt, mint a

hegyek gyomra. Csábító...

– Tetszett a sikolyod...
Ritkán hallani ilyen... hívogatót.

A nő elnémult, furcsa érzés kerítette hatalmába. A szavak hallatán a testén mintha elektromos áram szaladt volna végig. Jólesően megborzongott.

Kael rá emelte tekintetét. Szemeiben felizzott a birtoklás ősi ígérete, mintha máris magáénak tudta volna. Ajkát érzéki

mosolyra húzta. Óvatosan
letette a nőt a barlangja be-
járata előtt. A masszív ajtó
kitárult, majd Kael intett
neki, hogy lépjen be.